Ти, хлопе, землю край

І в землю зерно сій,

Най жито, як Дунай,

Покриє загін твій!

Най жито, як Дунай,

Пшениця золота,

Поллється на весь край,

Як та хлібна ріка.

Ти не дивись на те,

Що нивонька твоя,

Як полотно лляне,

Коротка і вузька!

Хоть як ти моря грудь

Веслом стальним пори.

Хоть як ти мудрий будь,

Не розітнеш води!

На хвилечку лише

На ній ти вчиниш слід,

Ледь хвиля надійде,

Піде той слід під спід.

Піде той слід під спід,

Розкинеться земля

Від заходу на схід,

Неділена, ціла.

Від заходу на схід.

Як воздух, як вода,—

Ти дав їй кров і піт.

Вона буде твоя!

1901